

Een krokodil komt pas in beweging als het echt nodig is.

In 2001 sloot Job Cohen, net burgemeester, in het stadhuis van Amsterdam het eerste huwelijk ter wereld tussen twee personen van hetzelfde geslacht. Hij zou tot 2010 burgemeester van Amsterdam blijven.

De onverstoorbare en behoedzame manier waarop hij de naschok van 11 september en de moorden op Pim Fortuyn en Theo van Gogh in de hoofdstad had opgevangen, werd tot ver over de landsgrenzen geprezen. Een man van bijna onaantastbare statuur. Enorm gewaardeerd om zijn verbindende kwaliteiten in een stad met een grote diversiteit aan mensen en problemen.

In 2010 koos Job Cohen voor het lijsttrekkerschap van de PvdA. Zijn kandidatuur werd met gejuich ontvangen. Hij werd benoemd. De verwachtingen waren hoog gespannen. Het liep uiteindelijk heel anders dan verwacht. In 2012 legde hij zijn functie als partijleider neer. Er was geen draagvlak meer om verder te gaan. Niet in de partij, niet bij de kiezers.

Wat was er gebeurd? Hoe kon iemand met zoveel capaciteiten en zoveel krediet in zo'n korte tijd uit de gratie raken? Zijn onbewuste drijfveer was hiervoor een belangrijke factor. Job Cohen heeft behoefte aan een zekere rust, aan een prettige sfeer waarbinnen mensen op harmonieuze wijze met

elkaar kunnen omgaan (persoonlijkheidstype 9). Hij draagt daaraan bij door niet de confrontatie te zoeken, door alles van verschillende kanten te bekijken, door te bemiddelen en te verbinden. En door zijn ideeën, en uiteindelijk zichzelf, niet al te belangrijk te maken. “Ik ben zelf ook maar een mannetje met een jasje aan en een dasje om. Zo is het aan de top. Je moet je er niet te veel van voorstellen”, zei hij in een interview in Vrij Nederland (door Thijs Broer en Thijs Niemantsverdriet) in februari 2012.

Mensen met dit persoonlijkheidstype hebben een grote afkeer van confrontaties en conflicten. Bij een kleine rimpeling ontstaat al het gevoel dat er een conflict sluimert. Daarom zullen zij niet snel degene zijn die een steen in een rimpelloze vijver gooiën. Je niet profileren, je eigen gevoel afvlakken en inspelen op andermans agenda helpen, zo is de gedachte, wanneer je de omgeving rustig wil houden. Naar buiten toe komt iemand met deze drijfveer over als rustig, redelijk tevreden, meegaand en positief. Maar ook als niet echt alert, niet wakker.

Job Cohen illustreert dat wanneer hij als gast optreedt in het televisie programma “Sterren op het witte Doek” op 11 september 2012 (omroep MAX). Het programma wordt gepresenteerd door Hanneke Groenteman. Drie kunstschilders maken een portret, de gast kiest hier één van voor zichzelf. De andere twee worden geveild. De opbrengst gaat naar een goed doel dat door de gast wordt uitgekozen. In dit geval de MS bestrijding.

Job Cohen's eerste vrouw, Lidie, leed aan deze ziekte. Hij vertelde dat hij tijdens zijn carrière door Lidie altijd geprikkeld en 'wakker' gehouden werd met een intelligente, felle kwinkslag. Die tijd is voorbij, nu Lidie is overleden, zei hij. Mijn dochter zorgt er nu voor dat ik op tijd in de wang wordt geknepen.

Als lijsttrekker van de PvdA was Job Cohen het boegbeeld van de partij. Degene die moest uitdragen waar de partij voor staat. En die in debatten de confrontatie aan moest gaan. Lijsttrekker zijn van een politieke partij vraagt, bij uitstek, om alertheid en een geprofileerd handelingsrepertoire. Een attitude die Job Cohen van nature niet ligt. Sterker, hij vindt dat vreselijk.

In de diverse praatprogramma's werd hem steeds indringender gevraagd om profiel aan te nemen. Waar sta je voor, wat zijn de speerpunten van de PvdA? Hij gaf hier hakkelend antwoord op. Toen Twan Huys hem in Nova (NOS), de voorloper van Nieuwsuur, vroeg hoe duur een brood kostte had hij geen antwoord. Dat hoefde ook niet, het was een flauwe vraag. Je zou je er zo uit kunnen redden. Maar dat gebeurde niet. Er ontstond een heel ongemakkelijke situatie. Een dieptepunt. Het voor deze functie zo benodigde leiderschap was ver te zoeken.